

Svajonų
ROMANAI

Rebecca
Hunter

Tikra
pagunda

Knygute.lt

Rebecca Hunter

TIKRA PAGUNDA

Trijų knygų serija

“Geismų sala”

Pirma knyga

Versta iš Rebecca Hunter,
Pure Temptation, 2020
© Rebecca Hunter, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0825-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Tuk, tuk.

Pro atvirą langą atsklidęs beldimas į duris pasiekė Deksoną Mailsą tuo metu, kai jis užsuko duše vandenį. Vyras pasitrynė veidą ir ėmė žvalgytis laikrodžio ultramoderniame vonios kambaryje, bet matė tik plyteles, stiklą ir medinę dėžę su kinrožės kvapo muilais ir šampūnais, į kuriuos anksčiau neatkreipė dėmesio. Kaip ilgai jis stovi po dušu, mėgaudamasis vandens tekėjimu per kūną? Keista, kad po ilgo skrydžio užtenka tokio paprasto dalyko kaip karštas vanduo, kad pajustum pasitenkinimą.

Tuk, tuk.

- Vieną minutę, - riktelėjo Deksonas.

Pačiupęs rankšluostį pasitrynė plaukus, tada apsvyniojo jį apie liemenį. Rankšluosčio vos užteko apsijuosti. Rodos, toks prabangus kurortas turėtų aprūpinti viskuo be saiko, įskaitant ir dideliais rankšluosčiais, bet panašu, kad, kaip ir vonios kambaryje, kitur taip pat vyravo minimalistinis požiūris. Jis atidarė stiklines duris ir pajuto drėgną Havajų karštį.

- Čia jūsu asmeninė sveikimo trenerė.

Žodžiai, atsklidę pro langą, smogė jam tiesiai

į krūtinę. Deksonas sustingo. Kas per velniava? Širdis krūtinėje suspurdėjo ne dėl sarkazmu persmelktų paskutinių trijų žodžių. O dėl balso.

Jos balso. Nuo jo Deksono gyslomis pradėjo tekėti ta pati ugnis, kurią malšino prieš šešis mėnesius.

Neįmanoma. Tai negali būti ji... tiesa? Ne, negali. Karštas dušas, nuostabi vieta prie jūros, pats Kalanio kurortas, žadantis išpildyti visas svajones, tikriausiai nugramzdino ją į fantazijų pasaulį, kuriame buvo ir ji. Tačiau tai negali būti tiesa.

Griežtas gydytojo nurodymas ilsėtis tikriausiai visai sujaukė jam protą. Kaip kitaip paaiškinti tas mintis apie Kendalę Klark? Apie tas dienas jo apartamentuose kitame kurorte, kai švelnus vėjelis judino užuolaidas, kai ji buvo jo fizioterapeutė, o jis bandė nebūti dar vienas atgrasus klientas styrančiu kotu. Tačiau jos rankos, tokios švelnios ir puikios, kėlė ne tokius jausmus, kokius turėtų kelti fizioterapeuto rankos. Ir jis praleido pernelyg daug laiko spėliodamas, ar ir kitos jos kūno dalys tokios pat švelnios. O, kaip jis troško jos savo lovoje paskutinį vakarą, kai jie pasibučiavo, tyrinėti ją visą naktį... tik taip nenutiko. Tikriausiai dėl to dabar, praėjus šešiams mėnesiams, kitame

pasaulio gale jam vaidenasi jos balsas.

- Ateinu, - šūktelėjo, nustumdamas prisimimus į šoną.

Kalanyje Deksono tikslas buvo susigrąžinti fizines jėgas prieš kopiant į kalną Jutoje. Trasą *Mėnesienos viršukalnė* turės įveikti pats vienas, o žygis bus tiesiogiai transliuojamas po dviejų savaitių. Jokių virvių, jokių apsaugų apačioje. Ir visiškai jokių trukdžių. Vadinasi, jokių minčių apie Kendalę Klark.

Deksonas išėjo iš vonios kambario į svetainę. Pakeliui jam toptelėjo tvirčiau apsvynioti rankšluostį, kad šis nenukristų, nes visai nesinorėjo likti nuogut nuogutėliam. Nuėjo prie durų, giliai įkvėpė ir nulenkė rankeną.

- Klausykit, pamečiau laiko... - Deksonas nutilo įpusėjęs sakinį, žandikaulis atvipo, kai praveręs duris priešais save išvydo moterį.

Kendalę Klark.

Tai tikrai ji? Nedideliame prieangyje atrodė labai reali: nukaitę skruostai, išpūstos didelės rudos akys ilgiausiomis pasaulyje blakstienomis - tokią ją ir prisimena. Deksonas spoksojo į tas akis, mirksėdamas, kiek apsvaigęs. Moters žvilgsnis nuslydo žemyn, per jo nuogą krūtinę, tada vėl pakilo prie lūpų ir per Deksono kūną

nusirito šiurpuliukai. Didžiausia jo išsiblašymo priežastis stovi tiesiai priešais jį... argi ne? Vyras pakėlė ranką norėdamas ją paliesti, įsitikinti, kad ji tikra. Bet pusiaukelėje persigalvojęs uždėjo ranką ant durų staktos, mėgindamas surinkti išsibarsčiusias mintis.

Kas, po velnių, čia vyksta? Gal nuo Havajų karščio jam perkaito galva? Nes priešais save jis matė Kendalę, apsirengusią raudonais *Kalanio sveikatinimas* polo marškinėliais ir šortais, leidžiančiais grožėtis be proto ilgomis dailiomis įdegusiomis kojomis. Ilgi plaukai surišti į kasą, visai kaip Kosta Rikoje, kai ji atsiklaupdavo... Velnias. Ne apie tai dabar jam reikėtų galvoti.

Deksonas sumirkčiojo, bet Kendalė vis dar stovėjo priešais, įsmeigusi į jį akis. Rankose laikė planšetę ir, regis, buvo nusiteikusi dalykiškai. Ar bent jau taip atrodė prieš kelias akimirkas. Dabar ji irgi vėpsojo į jį.

Mergina primerkė akis.

– Čia taip sveikiniesi?

Ką? Deksonas susiėmė ir suraukė antakius. Kai jos žvilgsnis nuslydo jo kūnu žemyn, jis irgi instinktyviai nusekė paskui ir – mėšlas.

Jis stovėjo ranka atsirėmęs į durų staktą, vadinasi, rankšluosčio nebeprišaukė. Net nepajuto,

kada ji pametė, bet akivaizdu, kad jo kotas greičiau įtikėjo, kad Kendalė reali.

- Mėšlas, - sumurmėjo jis. Pagriebė rankšluostį nuo grindų ir vėl apsvyniojo apie liemenį, bet tai nepadėjo nuslėpti atsirandančios erekcijos.

Gražu, Deksai. Labai subtilu.

Jis išsitiesė ir pažvelgė jai į akis.

- Greičiausiai nepatikėsi, bet tai atsitiko netyčia.

Kendalė mostelėjo į jo kotą.

- O tai irgi netyčia?

- Tam tikra prasme, taip. - Deksonas pasitrynė sprandą, šįkart laisvąja ranka.

Ir tada susivokė, kad vėl spokso į ją ir savo perdegusiomis smegenimis bando įsisąmoninti faktą, kad Kendalė tikrai čia. Mergina kiek paspoksojo į jį, tada iš jos gundančių lūpų išsprūdo juokas. Deksonas iškvėpė ir nusišypsojo. Absurdiška situacija. Ačiū Dievui, Kendalė neatrodė labai įsiutusi. Gal jis ne pirmas šiknius, nusimetęs rankšluostį priešais ją, nors vyras nuoširdžiai tikėjosi, kad tai nėra jos profesijos kasdienybė.

Galiausiai atsikvėpusi Kendalė metė į jį žvilgsnį, kuriame juokas susipynė su

susierzinimu.

- Klasika.

- Toks jau aš. Užėik, - pakvietė Deksonas, kol mintys vėl nenuklydo kur nereikia.

Jis pasitraukė į šoną ir praleido Kendalę į pagrindinę namo erdvę. Jai praėjus pro šalį, primityvus potraukis nutvilkę kūną, tad Deksonas stabtelėjo prieangyje ir persibraukė ranka plaukus, bandydamas suvaldyti situaciją. Jis atvyko į Kalanį vengdamas viešumo, kad visiškai pasveiktų, o *ji* buvo jo fizioterapeutė? Arba tai mažiausiai tikėtinas pasaulyje sutapimas... arba kažkas vyksta. Deksonas galėtų lažintis, kad antras variantas, ir jam reikėjo išsiaiškinti, kas tas *kažkas*.

Jis stebėjo Kendalę, kai ši nuėjo žvilgtelėti į vandenyną, atsiveriantį pro stiklines duris. Mergina atrodė... kitokia. Kuo? Plaukai pašviesėję su žaismingomis šviesiomis sruogomis. Siauras liemuo, klubų linkiai, tos dailios kojos - jos kūnas toks pats pribloškiantis kaip anksčiau. Oda kiek tamsesnė, be abejo, dėl Havajų saulės, bet buvo dar kažin kas.

- Gerai atrodai, - tarstelėjo Deksonas, sekdamas paskui. - Labiau... atsipalaidavusi.

Štai kas. Jis pajuto joje laisvę, kurios neįautė

pastarąjį kartą.

Kendalė atsigrėžė.

- Ačiū, tikriausiai. Tu irgi atrodai labai... atsipalaidavęs. - Ji mostelėjo į jo pusnuogį kūną. - Na, didžioji tavo dalis.

Jos lūpose žaidė nežymi šypsena, geras ženklas. Bet po sukništo nuogo pasisveikinimo reikėtų kaip nors sušvelninti atmosferą.

- Einu, užsimesiu ką nors. Jei šiandien jau pakankamai prisižiūrėjai.

Mergina numojo ranka.

- Nieko naujo nepamačiau.

Deksonas susiraukė. Ji pasakė tai atsainiai lyg pamatyti jį nuogą būtų jos kasdienybė, kažkas tarp sužeisto riešo sutvarstymo ir dokumentų tvarkymo. Žinoma, neturi šokinėti iš džiaugsmo išvydusi jo kotą, bet, na, nejaugi nepadarė jai jokio... įspūdžio?

- Grįšiu už minutės, - suniurzgė. Bet nusiųsdamas spėjo pamatyti jos žvilgsnį, slystantį žemyn, tarsi jį nužiūrinėtų. Ar bent taip pasirodė. Gal tai tik jo užgauta savimeilė, telieka tikėtis, kad ne.

Deksonas nukulniavo į miegamąjį ir užsidarė didžiulėje drabužinėje. Atrėmė kaktą į duris ir tyliai atsiduso. *Susiimk.* Kendalė Klark,

daugybės jo fantazijų pagrindinė veikėja, sėdi ant sofos vos už keliolikos žingsnių nuo miegamojo, ir jis vis dar junta neišblėsusią erekciją. Laikas perimti situaciją į rankas.

Pirmas tikslas: iki galo išsigydyti sužeistą blauzdą, kad galėtų susigrumti *Mėnesienos viršukalnėje* kaip suplanuota. Antras tikslas: laikyti savo entuziastingą penį nuleistą ir pridengtą. Kendalė nepanaši į tokią, kuriai patinka lietpalčius praskleidžiantys nuogaliai. Nors ir nužiūrinėja jį.

Deksonas pagriebė šortus su marškinėliais ir apsirengė. Keletą kartų perbraukė ranka šlapius plaukus ir pakabino rankšluostį ant kabluko, tada uždėjo ranką ant rankenos.

Panašu, kad smegenys vėl pradėjo veikti, nes buvo beveik įsitikinęs, kad žino, kas visa tai surengė. Kelvinas. Prisiminė paskutinius verslo partnerio ir prodiuserio žodžius prieš lipant į lėktuvą, skrendantį į Havajus. *Pasirūpinau vienu ypatingu tavo pageidavimu, žinau, kad tau patiks.* Tas mulkis viską suorganizavo manydamas, kad Kosta Rikoje Deksonas permiegojo su Kendale ir norės tai pakartoti. Deksas įtarė, kad Kelvinas nepataikys su norų pildymais, bet čia jau visiškai nesėkmė. Nes kelios valandos per dieną su velniškai karšta Kendale

Klark nepadės atsipalaiduoti. Priešingai. Jis bus visas įsitempęs ir sukietėjęs.

Kendalei Klark nebūdingas mergaitiškas drovumas ar nerangumas. Tik ne šalia garsių vyrų, ir tikrai ne šalia Deksono Mailso. Tad šiam išėjus iš kambario, Kendalė klestelėjo ant sofos ir ėmė giliai kvėpuoti, bandydama suvaldyti šuoliuojantį pulsą. Nes nepaisant visų repeticijų priešais veidrodį vonios kambaryje, susitikimas įvyko ne taip, kaip planavo.

Prieangyje, kai jos žvilgsnis nukeliavo žemyn, ją perliejo gundančio karščio banga, nustelbusi visas protingas mintis. Tada atplūdo prisiminimai iš Kosta Rikos. Septynios ilgos dienos bandant nekreipti dėmesio į tuos tobulus įtemptus raumenis. Stipri seksualinė trauka, užklupdavusi kaskart, kai jį paliesdavo, kai pajusdavo jį judant po savo rankomis. Kai iš paskutiniųjų stengėsi susitelkti į darbą.

Kendalė jautė, kaip viskas vėl prasideda: ją užvaldo susižavėjimas, kurio neturėtų jausti, kuriam stengėsi atsispirti. Ji gi tikrai ne iš tų, kurios žavisi garsiais klientais.

Be to, šalia Deksono Mailso nervindavosi. Kendalė manė, kad Deksono potraukis pavojui buvo tik vaidyba, spektaklis milijonams vyro sekėjų *YouTube* kanale. Koks sveiko proto

Žmogus iš tikrųjų nori šokinėti nuo skardžių dėl smagumo? Bet praleidus su juo savaitę Kosta Rikoje, teko pripažinti, kad, pirma, Deksonui tikrai patiko atlikti tuos triukus, ir, antra, jis neišprotėjęs. Gerai, trečia, jis buvo karštas kaip nuodėmė, bet tai nesvarbu.

Kendalė net galėjo nekreipti į jį dėmesio. Deksonas ne pirmas karštas, puikiai sudėtas klientas. Bet pokalbis su juo apie skirtumą tarp didelės rizikos ir sunkių pasekmių, nusitęsęs po darbo, privertė ją suabejoti savo apgalvotais sprendimais. Deksono žodžiai, ištarti paskutinį vakarą Kosta Rikoje, kunkuliavo jos viduje, kai ji svarstė, imtis darbo Kalanio kurorte ir kraustyti į Havajus ar ne. Tinkamai pasirengęs Deksonas galėjo pasiekti bet ką, o ji... na, per pastaruosius šešis mėnesius ji irgi pradėjo labiau stengtis. Bet buvo nelengva ignoruoti savo rizikos vengiančią prigimtį.

Šeila Elein, paslaptingoji Kalanio *norų pildytoja*, susitikusi su Kendale dėl užduoties, pasakė, kad Deksonas Mailsas pageidavo būtent jos. Nors kiekvienas kurorto svečias turėjo teisę į *norą* – specialų pageidavimą, įgyvendinamą per viešnagę, – Kendalė dar niekada negirdėjo apie tokį suasmenintą pageidavimą kaip šis. Paprastai svečiai norėdavo asmeninio virtuvės

šefo, skraidymo parasparniais instruktoriaus paslaugų ar ko nors panašaus, ir Šeila tuo pasirūpindavo. Kendalei buvo sunku liautis klausinėti savęs *Kaip, po velnių, jis sužinojo, kad aš čia dirbu?* ar *Gal man tiesiog užmiršti tą aistringą bučinį Kosta Rikoje, kai rankos glostė jam šlaunis?* Tad ji sutelkė dėmesį į priežastį, dėl kurios Deksonas galėjo jos paprašyti: ji buvo velniškai gera fizioterapeutė. Kruopšti, metodiška ir atsargi.

Tačiau išvydęs ją ant durų slenksčio Deksonas atrodė apstulbęs, visai nepanašu į asmeniškai jos pareikalavusį vyruką. Pirma užuomina, kad čia ne viskas švaru, buvo Šeilos žodžiai: *jis pagaidavo tavęs kaip asmeninės gijimo trenerės.* Deksonas Mailsas, kurį ji pažinojo, niekada taip nesakytų. Tiesiog jis ne iš linkusių prašyti pagalbos. Ir ką, po galais, tas pavadinimas reiškia? Vienintelė paslauga, kurią ji šią savaitę jam suteiks, bus fizioterapija.

Paskutinis jos darbas Kosta Rikoje buvo įsimintiniausias dėl daugelio priežasčių... Viena jų – Deksonas. Kendalė jau manė, kad prisimini- mai, susipynę su fantazijomis, sutirštino Deksono patrauklumą. Bet ne....